

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย OBJECTIVES OF THE STUDY

จุดประสงค์ในการศึกษาครั้งนี้เพราะผู้ทำวิจัยมีความเห็นว่า การทำเรซินบอนด์บริดจ์เป็นการใส่ฟันปลอมติดแน่นวิธีเดียวที่สามารถรักษาเนื้อฟันธรรมชาติของผู้ป่วยได้มากที่สุด เพราะโดยทั่วไปการทำครอบและสะพานฟันจำเป็นต้องกรอฟันหลักของผู้ป่วยออกเป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังต้องเสี่ยงต่อการผิวยาอาจเกิดอันตรายโดยเฉพาะในรายที่มีโรคประจำตัว เช่น โรคหัวใจ โรคความดันโลหิตสูง แต่การทำเรซินบอนด์บริดจ์จะกรอเฉพาะส่วนของผิวเคลือบฟันเท่านั้น การกรอทำเนื้อเหงือกจึงไม่ต้องผิวยา และไม่รบกวนต่ออวัยวะปริทันต์ เนื้อฟันส่วนใหญ่ของผู้ป่วยยังคงอยู่ในสภาพเดิม และหากมีความล้มเหลวใดๆ เกิดขึ้นก็สามารถตรวจสอบและแก้ไขได้ง่าย แต่อย่างไรก็ตามวิธีนี้ไม่สามารถนำมาใช้กับผู้ป่วยได้ทุกรายยังมีข้อจำกัดที่ต้องนำมาวิเคราะห์ประกอบการพิจารณาอย่างรอบคอบอีกมาก รวมทั้งขั้นตอนในการดำเนินงานแต่ละขั้น ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญอันจะนำไปสู่ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการทำเรซินบอนด์บริดจ์ทั้งสิ้น

การศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพในการยึดอยู่ของฟันปลอมติดแน่นชนิดเรซินบอนด์ในผู้ป่วยจำนวน 38 รายที่ได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลทันตกรรม คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และที่คลินิกเอกชนในเขตอำเภอหาดใหญ่ ในช่วงระยะเวลา 1 ปี 6 เดือน ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2535 ถึงเดือนกรกฎาคม 2536 โดยมุ่งเน้นที่จะศึกษาและเปรียบเทียบ

1. ผลการยึดอยู่ในช่องปากระหว่างเรซินบอนด์บริดจ์ชนิดใช้กรดกัดที่ผิวของปีกโลหะกับชนิดเคลือบสารซิลิโคนไดออกไซด์ที่ปีกโลหะ

2. สาเหตุที่ทำให้เกิดการหลุดของบริดจ์ทั้งสองชนิด

3. อุบัติการณ์การเกิดฟันผุในฟันหลัก การสะสมคราบจุลินทรีย์ การอักเสบของเหงือก และการเกิดถุงปริทันต์ภายหลังใส่บริดจ์ไปแล้ว